

părintele ARSENIE PAPACIOC

nu este o întâmplare că suntem ortodocși

Biserica este trupul tainic al lui Hristos. Nu poți să fii creștin universal decât prin modalitatea ortodoxă. În alegerea, trăirea și adâncimea unei structuri, trebuie neapărat să ținem cont de niște date reale ale problemei în care ne angajăm. Este o greșală să ieși dintr-o structură spirituală puternică – Ortodoxia, atât de deplină, de autentică, de universală, care oferă realizarea omului din tine; altfel, o spun cu regret, s-ar putea numi false trăiri interioare. Nu este o întâmplare că noi suntem ortodocși, și nu suntem romano-catolici.

PROGRAMUL LITURGIC

Marti 15 martie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 19 martie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 20 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 1, 10-14; 2, 1-3; 7, 26-28; 8, 1-2; Ev. Marcu 2, 1-12; Ioan 10, 9-16; glas 6, voscr. 6 → Duminica a 2-a din Post (a Sfântului Ierarh Grigorie Palama)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

Sigur, este vorba de a ne angaja cu toată seriozitatea pe drumul esențial istoric, care este marele Adevăr – Ortodoxia. Chiar cuvântul ortodox înseamnă dreaptă credință, dreaptă slăvire pentru Adevărul pe care l-a propovăduit Hristos, cum ne-a învățat Hristos, de aceea a și rămas, cu mila lui Dumnezeu, această titulatură: Ortodoxie; adică credința dreaptă: „orthos” înseamnă drept, „doxa” înseamnă credință – pe grecește.

Doamne Iisuse Hristoase, cu inimile smerite și capetele la pământ, Te rugam ca frumusețea și veșnicia asta Ortodoxă să fie înțeleasă fără părtinire, desăvârșindu-se marea Ta biruință, că Tu ești „Calea, Adevărul și Viața”.

Sursa: **Părintele Arsenie Papacioc**, *Singur Ortodoxia*, Editura Sophia, București, 2008

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Luminează-ți inima cu credința, întărește-o cu nădejdea, încălzește-o cu dragostea, cădește-o cu rugăciunea, curăță-o cu lacrimile, hrănește-o cu Sângele Domnului și o înalță spre cer precum o candelă aprinsă.” – Sfântul Nicolae Velimirovici

Nr. 429 / 13 martie 2022

părintele SIMEON
KRAIOPOULOS

1926 - 2015

OMUL NU POATE SĂ ÎNFRUNTE CORECT PROBLEMA PĂCATULUI DACĂ NU SE SMEREȘTE

Am lăsat la o parte problema păcatului. Nu mă refer la faptul că trebuie să ne preocupăm de păcat, ci să conștientizăm că suntem păcătoși, să nu uităm să ne căim înaintea lui Dumnezeu, să credem că Domnul ne iartă, prin intermediul Bisericii, prin Taina Pocăinței. Acesta este subiectul care trebuie să ne preocupe pe noi. De toate celelalte se va îngriji Dumnezeu. Omul, oricine ar fi, orice probleme ar avea, poate să-și direcționeze suspinul, durerea, suferința, spre grija de a nu săvârși păcatul. Și pentru că avem Mântuitor, Îl avem pe Domnul Care ne iartă, să alergăm la Acesta cu pocăință, să-L rugăm și să-L cerem să ne ierte.

Oricine își poate da seama că oamenii sunt tiranizați de problemele lor, fie imaginare, fie create, fie reale. Se chinuie și totul se învâрте în

jurul acestora, în timp ce Domnul le ia pe toate asupra Lui. Al Lui este ce va face, când și cum va rândui lucrurile. Cu ajutorul harului lui Dumnezeu cercetăm lăuntrul sufletului nostru, vedem păcatul, ne pocăim, apoi greșim din nou, și încă o dată ne încredințăm că ne iartă și suntem mulțumiți că primește pocăința noastră și ne iartă.

Principala noastră problemă este pocăința. Uităm de pocăință. Când omul nu se pocăiește cu adevărat se îngrijește să le poarte și să le rabde pe toate celelalte. Una este să se preocupe de o problemă și să se rezolve de la sine celelalte, și alta să nu dorești s-o iei în seamă, dar să fii silit să te ocupi de toate celelalte. Este adevărat că ni se pare greu să ne dăruim lui Hristos și grija noastră principală să fie să ne facem plăcuți Lui, să împlinim voia Lui. Pervertirea și dezorientarea, pe care a pățimit-o omul, este izbânda diavolului. Satana știe că atunci când te pocăiești vei fi copilul îndrăgit al lui Dumnezeu, copilul înfiat de Dumnezeu. O știe foarte bine și de aceea trage în așa fel ițele, încât nu ne lasă s-o împlinim. Când omul ia lucrurile în serios, nu doar să le înțeleagă cu mintea, trebuie și acest lucru, ci să fie hotărât „să moară”, atunci lucrurile sunt clare.

Domnul a grăit: *„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine că sunt bun și smerit cu inima, și veți afla odihnă sufletelor voastre!”*. Dovada că ești ucenic adevărat a lui Hristos și că porți mucenicia este

faptul că urmezi lui Hristos Cel blând și smerit, și înveți să fii și tu la fel. Oricâtă dispoziție bună ai avea, dacă ții la egoismul tău și nu ai dispoziția să te smerești, nu vei învăța nimic. Dacă te mănii și ești pretențios și nu te lepezi de mândrie, nu vei înțelege nimic. Vei fi un ucenic neîndemânatic.

Să înțelegem voia Domnului. Există suflete care se căiesc zi și noapte, cărora le pasă de iertarea păcatelor lor și se roagă și cer aceasta de la Dumnezeu. Nimic altceva nu-i mai interesează. Nu se ocupă cu cele careucid sufletul, care-l pierd pe om și-l fac să meargă în iad. Prioritate au lucrurile care slujesc sufletul.

Păcatul ne desparte de Dumnezeu. Problema cea mare este păcatul. Răul nu constă în faptul că suntem păcătoși, ci că nu abordăm corect problema păcatului. Când omul săvârșește greșeli, face un efort să iasă din această stare. Dar nu procedează corect. Fie se străduiește să acopere păcatul, fie este copleșit de o vină insistentă, permanentă, cu muștrări de conștiință pe măsură. Mulți ajung să spună: „Eh, iar păcat, din nou păcat, același păcat?!” și abandonează totul. Adică, omul pierde conștiința morală, alungă din subconștient sentimentul păcătoșeniei, nu se absolvă de păcat și se aruncă în valurile vieții cu o pornire răzbunătoare de a face lucruri pe care nu le-a mai făcut, într-adins, ca și cum ar spune: „Ce păcat? Nu există păcat! Rău am făcut că m-am simțit

păcătos!”. Desigur, nu vrea să spună că nu este creștin, și nu se îndepărtează de lucrurile religioase. Va merge la biserică, va aprinde o lumânare, își va aprinde candela, își va aminti că este Paște, că este Crăciun, că este duminică, însă doar atât. Se străduiește să trăiască în societate așa cum trăiesc ceilalți, să aibă liniște, dar nu-l mai preocupă cum arată sufletul lui. Nu-i pasă dacă are păcate sau nu are, nu se întreabă: „Oare sufletul meu este drept înaintea lui Dumnezeu? Ce răspuns voi da când mă voi afla în fața Domnului?”.

Din nefericire, aceasta este starea devastatoare care stăpânește lumea de astăzi. Alții ajung să simtă păcatul din ceea ce aud și citesc. Devin sensibili, dar nu abordează corect problema, ci doar sunt cuprinși de mâhnire, de tulburare, de neliniște, de muștrări de conștiință, de vinovăție. Cad în deprimare, iar dacă au o sensibilitate psihiopatologică pot păți ce spuneam mai sus, sau pot deveni mai rău decât oricare altul. Toate acestea se întâmplă pentru că omul, când nu este stăpânit de adevărul lui Dumnezeu, când nu vrea să vadă realitatea, este influențat de duhul societății în care trăiește. Vrea să fie mai presus decât toți ceilalți. Adică, în sufletul lui nu este smerenie.

Smerenia este calea spre pocăință. Și fără de păcat să fi fost, tot trebuia să fim smeriți. Acum însă, avem acest ghimpe în lăuntrul nostru, care ne umilește. Așadar,

dacă ești smerit, nu-ți va veni greu să accepți că ești păcătos, că ești un nimic în fața lui Dumnezeu. Când adopți această atitudine, atragi harul lui Hristos. Iar ceea ce înseamnă suferința ta, răul, adică păcatul – o minune! – le percepi ca pe un mare bine. Pentru că tocmai această suferință face ca Hristos să vină în lăuntrul tău, face ca harul lui Hristos să se sălășluiască în tine.

Așadar, frații mei, trebuie să ne dăm seama că suntem păcătoși, dar în același timp, să conștientizăm că putem să ne mântuim tocmai pentru că suntem păcătoși, tocmai pentru că această stare ne ajută să ne smerim, să alergăm la Mântuitorul, să-l simțim iubirea și să-L iubim și noi. Iată mântuirea! În această stare creștinul poate să vadă lucrurile mai bine, iar când se mărturisește să aibă folos prin Taina Spovedaniei și să propășească duhovnicește. Trebuie să vedem adâncul lucrurilor, rădăcina lor.

Vă rog, să ne silim puțin sufletul ca să simțim lucrurile, să acceptăm adevărul, să înțelegem cam pe unde ne învărtim. Cât suntem pe de lături, cât de nesimțitor este sufletul nostru, câte nesăbuițe facem când nu înțelegem, cum alergăm încoace și încolo, cât de departe este de noi adevărul! În acest ceas tainic să-L rugăm pe Dumnezeu să ne lumineze, Duhul Lui să se sălășluiască în lăuntrul nostru.

Sursa: **Arhim. Simeon Kraiopoulos**, *Adame, unde ești?*, Ed. Bizantină, București, 2008